

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/36/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119424034
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6119424034.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu W. I., Y., so sídlom Q. XXX/A, XXX XX W., G.: XX XXX XXX, právne zastúpený advokátom JUDr. Oskar Chnápko, Komenského 3, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanej X. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X. XXXX/X, XXX XX F., právne zastúpený advokátskou kanceláriou JAKUBIS & PARTNERS s.r.o., so sídlom Zámocká 36, 811 01 Bratislava, IČO: 50 990 365, za účasti právnickej osoby E. N. Q. E. F. X., so sídlom Q. A., XXX XX W., G.: XX XXX XXX, právne zastúpený advokátskou kanceláriou JAKUBIS & PARTNERS s.r.o., so sídlom Zámocká 36, 811 01 Bratislava, IČO: 50 990 365, o zaplatenie 15.936,62 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č.k. 12Csp/34/2020-244 zo dňa 19. mája 2021, takto jednohlasne

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok vo výrokoch II. a III..

II. Žalovanej priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Zastavuje konanie v časti uplatnenej pohľadávky prevyšujúcej sumu 13.084,21 eur, zmluvného úroku vo výške 8,9 % ročne od 21.10.2024 do zaplatenia.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd I. inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 39, § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 9, § 54 ods. 1, 2, 3, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky, § 144, § 255, § 262 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že dňa XX.XX.XXXX uzavrela žalovaná s F. W. zmluvu o úvere - lepšia splátka, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 15.000,- Eur. Listom zo dňa 20.02.2017 právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na splatenie dlžnej časti úveru, pričom ju zároveň upozornil, že ku dňu 20.02.2017 je pohľadávka vyplývajúca zo zmluvy viac ako tri mesiace po lehote splatnosti, pričom ju vyzval na zaplatenie dlžnej sumy s tým, že ak nedôjde k úhrade dlžnej sumy je oprávnený vyhlásiť úver predčasne splatným. Listom zo dňa 20.03.2017 došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti

úveru. Podľa výpisu z účtu žalovanej v mesiacoch január až marec 2019 poukázala žalobcovi spolu sumy vo výške 1.280,- Eur. Podľa aktuálneho stavu úveru ku dňu 18.12.2018 žalovaná čerpala úver vo výške 15.000,- Eur a splatená suma je vyčíslená vo výške 1.915,79 Eur, celková istina 13.084,21 Eur. Zaplatené splátky sú evidované v období od 20.11.2014 do 17.12.2018. Splátky od 20.03.2017 nie sú evidované. Z podacích hárkov vyplýva, že dňa 02.01.2019, 21.02.2017 a 12.08.2019 sú evidované zásielky odosielateľa právneho predchodcu žalobcu, ktoré boli doručované žalovanej. Podľa kópie poštovej doručky dňa 24.03.2017 bola odosielaná žalovanej zásielka, pričom žalovaná potvrdila prijatie písomnosti dňa 24.03.2017. Dňa 20.12.2018 uzavrel právny predchodca žalobcu so žalobcom Zmluvu o postúpení pohľadávok, pričom listom zo dňa 02.01.2019 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej postúpenie pohľadávky na žalobcu. Listom zo dňa 08.08.2019 právny zástupca žalobcu vyzval žalovanú na zaplatenie dlhu.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že s poukazom na uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia mal za to, že žaloba nie je dôvodná. Uviedol, že je nepochybné, že žalovaná uzavrela s právnym predchodcom žalobcu zmluvu o spotrebiteľskom úvere. V zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je obligatórnou a zároveň kumulatívnou podmienkou (platného) vyhlásenia mimoriadnej splatnosti spotrebiteľskej zmluvy povinnosť veriteľa (v danom prípade právneho predchodcu žalobcu) upozorniť dlžníka na uplatnenie tohto práva. Žalobca nepredložil dôkaz o tom, že žalovanej mimo listu zo dňa 20.03.2017 označenému ako výzva na úhradu dlžnej sumy v dôsledku omeškania s úhradou záväzkov, doručil aj list zo dňa 20.02.2017 (upozornenie - výzva na splatenie dlžnej časti úveru). Je preto nutné konštatovať, že pre rozpor so zákonom je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti neplatným právnym úkonom a pohľadávka tak, ako bola vyčíslená v prílohe ku zmluve o postúpení pohľadávok nezodpovedala pohľadávke, ktorá ku dňu postúpenia pohľadávky splatnou nebola. Nakoľko nedošlo k platnému zosplatneniu úveru, nemôže byť platným ani následné postúpenie týmto spoplatnením (údajne) vzniknutej pohľadávky. Takáto zosplatnená pohľadávka k danému obdobiu totiž neexistovala. Zmluva o postúpení pohľadávky je tak neplatným právnym úkonom, v dôsledku čoho nie je žalobca subjektom aktívne vecne legitimovaným v prebiehajúcom spore. Nakoľko nedošlo ku platnému zosplatneniu úveru, nemôže byť platným ani následné postúpenie týmto spoplatnením (údajne) vzniknutej pohľadávky. Vzhľadom na to, že sa jednalo o bankový úver, povinnosťou banky bolo splniť podmienky pre postúpenie pohľadávky na tretiu osobu, ktorá nie je bankou a keďže banka nezosplatnila pohľadávku voči žalovanej v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o bankách nemohla následne pohľadávku platne postúpiť žalobcovi. Nemal pochybnosť o tom, že banka vyhotovila a odovzdala výzvu na poštovú prepravu žalovanej, do miesta jeho trvalého bydliska a číslo výzvy sa zhoduje aj s údajom na poštovom hárku, avšak žalovaná spochybnila doručenie prvej výzvy tým, že táto jej doručená nebola a doručovaniu písomností sa v danom období nevyhýbala, pretože následnú výzvu predčasnom zosplatnení pohľadávky riadne prevzala, čo potvrdila podpisom. Uviedol, že je toho názoru, že nie je možné aplikovať dané všeobecné obchodné podmienky fikcie doručenia pre doručovanie výzvy zo dňa 20.02.2017 vychádzajúc z ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách a dôležitosti daného právneho úkonu, ktorý predchádza možnému postúpeniu pohľadávky tretej strane, ak je dlžník napriek výzve nečinný. Banka preto musí preukázať, že sa daná písomnosť dostala do dispozičnej sféry dlžníka rovnako, ako to banka napriek úprave o doručovaní vo VOP deklarovala pri doručení listu o zosplatnení úveru. Takýto dôkaz žalobca nepredložil, preto sa dostal do dôkaznej núdze. Skutkové tvrdenia žalovanej, že sa doručovaniu nevyhýbala a tieto nemarila preukázala tým, že doporučenú poštovú zásielku o zosplatnení pohľadávky si riadne prevzala. Ako nedôvodnú vyhodnotil obranu žalovanej o nemožnosti žalobcu požadovať zaplatenie celej pohľadávky. Vzhľadom k absencii aktívnej legitimácie žalobcu sa osobitne už nezaoberal procesnou obranou žalovanej spočívajúcou tvrdení o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, resp. neplatnosti samotného právneho úkonu a neprijateľných zmluvných podmienok, ako aj hmotnoprávnou obranou a to vznesenou námietkou premlčania. O zastavení konania v späťvzatej časti rozhodol podľa § 144 a nasl. zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku.

5. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej ako úspešnej strane priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvého stupňa samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Aj keď zastavil konanie v späťvzatej časti na návrh žalobcu z dôvodu plnenia na strane žalovanej žalobcovi pred začatím konania a v jeho priebehu, kedy je možné konštatovať pri doručení platieb po začatí konania, že z procesného hľadiska žalovaná zaviniла zastavenie konania a je povinná uhradiť trovy protistrane, vzhľadom k dôvodu zamietnutia žaloby pre nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu priznal žalovanej plnú náhradu trov

konania. V časti uplatneného zmluvného úroku žalobca z procesného hľadiska sám zaviniel zastavenie konania, a náhrada trov by mu neprislúchala.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to proti výroku II. a III. rozsudku. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Uviedol, že v konaní predložil množstvo listinných dôkazov preukazujúcich jeho aktívnu vecnú legitímáciu, ako aj dôvodnosť a opodstatnenosť uplatneného nároku. Poukázal na to, že list zo dňa 20.02.2017 bol žalovanej doručovaný formou obyčajnej listovej zásielky, a to dňa 21.02.2017, pričom aj z označenia listu na jeho bočnej strane a aj z podacieho hárku je zrejmé, že práve tento list bol doručovaný žalovanej. Rovnako poukázal aj na znenia VOP o doručovaní, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR a opísal aj teóriu dôjdenia. Uviedol, že z predložených listinných dôkazov je zrejmé, že list zo dňa 20.02.2017 bol žalovanej preukázateľným spôsobom zaslaný, pričom ustanovenia Občianskeho zákonníka a ani iný žiadny právny predpis výslovne neustanovuje, aby upozornenie v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka bolo potrebné preukázateľne doručiť. Argumenty žalovanej o nevyhýbaní sa preberaniu zásielok považuje len za účelové tvrdenia. Poukázal na to, že nie je akceptovateľné, aby žalobu v prevyšujúcej časti zamietol z dôvodu, že nemal preukázané reálne doručenie upozornenia, ak skutočné doručenie zákon nevyžaduje, ale postačuje preukázateľné zaslanie na adresu žalovanej. Ďalej poukázal na nezrozumiteľnú časť v bode 28. odôvodnenia o nemožnosti uplatniť fikciu doručenia pri výzve/upozornení. Uviedol, že výzva v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách bola obsiahnutá v liste zo dňa 20.03.2017. Uvedeným listom jeho právny predchodca tak nielen zosplatnil poskytnutý úver, ale zároveň aj vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku II. nie je správne, v nadväznosti na čo súd prvej inštancie nesprávne rozhodol aj vo výroku III. o nároku na náhradu trov konania. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že zaviazá žalovanú zaplatiť mu sumu 13.084,21 Eur s prísl. a prizná mu voči žalovanej nárok na náhradu trov konania a odvolacieho konania v rozsahu 100%, alternatívne, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a priznal mu voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

7. K odvolaniu sa vyjadrila žalovaná tak, že s právnym názorom súdu prvej inštancie sa stotožňuje v celom rozsahu. Zastáva názor, že ustanovenie 4.3.6 VOP je neplatné a že žalobca sa jeho obsahu nemôže dovolávať, a to najmä z tohto dôvodu, že jej ako spotrebiteľovi nebolo pri podpise zmluvy vysvetlené. Uvedené ustanovenie je pritom svojim významom veľmi dôležitým ustanovením, na čo mala byť výslovne upozornená. Ide o ustanovenie zakomponované do formulárových VOP, ktoré spotrebiteľ nemôže nijako ovplyvniť. Vzhľadom na uvedené skutočnosti s prihliadnutím na právnu argumentáciu uvedenú v rozsudku jednoznačne vyplýva, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný. Žiadala, aby odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil a zaviazal žalobcu nahradiť jej trovy odvolacieho konania.

8. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Táto odvolacia námietka nebola naplnená.

11. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodенý v merite veci správny záver nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu.

12. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva o úvere je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

13. Súd prvej inštancie zamietol žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu, že nepreukázal reálne doručenie upozornenia, ktoré predchádzalo vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. S uvedeným záverom však nesúhlasil žalobca namietajúc preukázanie zasielania výzvy na poslednú adresu uvedenú samotnou žalovanou, a to v zmysle VOP. Odvolací súd vzhľadom na vznesené odvolacie námietky sa preto zaoberal otázkou posúdenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zo strany súdu prvej inštancie.

14. Odvolací súd v prvom rade poukazuje na to, že vo vzťahu k vyhláseniu predčasnej splatnosti sa zaoberal otázkou, či toto bolo uskutočnené v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na to, že odvolací súd v rámci odvolacieho konania aplikoval na predmetný prípad ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka, t.j. ustanovenia, ktoré boli už súdom prvej inštancie aplikované na predmetný prípad, teda nedošlo k posúdeniu zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie s použitím iných právnych noriem, resp. iných ustanovení príslušného zákona, než o ktorých konal a rozhodoval súd prvej inštancie, preto odvolací súd nevyzýval sporové strany v zmysle § 382 C.s.p. k vyjadreniu sa k inému právnemu posúdeniu.

15. Možnosť predčasne zosplatniť spotrebiteľský úver v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka je upravená v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka s tým, že pre platné zosplatnenie úveru je potrebné kumulatívne dodržanie tam stanovených podmienok, a to: (i) ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, (ii) dohoda medzi veriteľom a dlžníkom o tom, že ak sa nesplní niektorá splátka, stane sa zročným celý dlh (ide o tzv. stratu výhody splátok), prípade celý dlh sa stane zročným aj vtedy, ak to bolo určené v rozhodnutí súdu, (iii) uplatnenie práva najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a (iv) upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní. Až po kumulatívnom splnení uvedených podmienok možno dospieť k záveru, že došlo k platnému zosplatneniu spotrebiteľského úveru. V zmysle poslednej vety § 565 Občianskeho zákonníka však toto právo môže využiť len do splatnosti nasledujúcej splátky.

16. Ako bolo už vyššie uvedené, veriteľ svoje právo o plnenie celku v dôsledku straty výhody splátok pre omeškanie so splnením konkrétnej splátky môže uplatniť iba do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Ak toto svoje právo včas neuplatní, môže sa domáhať zosplatnenia celého zvyšku dlhu až na základe prípadného omeškania so splatením niektorej z nasledujúcich splátok, opäť však vo vymedzenom časovom intervale. Pokiaľ sa dlžník následne už nedostane do omeškania so splatením žiadnej splátky, môže veriteľ vymáhať iba pôvodne neuhradenú splátku. Zo zákonnej formulácie „do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky“ možno vyvodiť, že žiadosť veriteľa s účinkami straty výhody splátok musí byť dlžníkovi doručená skôr, ako nastane splatnosť najbližšie nasledujúcej splátky. To znamená, že včasná žiadosť musí byť dlžníkovi doručená najneskôr v deň predchádzajúci splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. V deň splatnosti je už dlžník povinný plniť ďalšiu splátku a právo veriteľa dosiahnuť splatnosť celej pohľadávky pre omeškanie dlžníka s úhradou predchádzajúcej zaniká.

17. V predmetnom prípade z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplýva, že splatnosť splátok bola v zmysle uzatvorenej zmluvy dohodnutá vždy na 20. deň príslušného kalendárneho mesiaca a k vyhláseniu predčasnej splatnosti došlo dňa 20.03.2017, t.j. už v deň splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, pričom aj samotný list, ktorým bola vyhlásená predčasná splatnosť bol vystavený dňa 20.03.2017, tzn. že žalovanej musel byť v zmysle vyššie uvedeného bodu 16. odôvodnenia doručený až po dni splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Z uvedeného tak vyplýva, že v predmetnom prípade nedošlo k platnému včasnému vyhláseniu predčasnej splatnosti poskytnutého úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka. Ak nedošlo k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti, potom možno

konštatovať správny záver súdu prvej inštancie o neplatnom postúpení bankovej pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, v zmysle ktorého jednou z obligatórnych podmienok pre platnú cesiu bankovej pohľadávky je postúpenie splatnej pohľadávky, čo však v predmetnom prípade splnené nebolo. Z uvedeného tak možno konštatovať správny záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu. Odvolací súd tak konštatuje správny záver súdu prvej inštancie o naplnení predpokladov pre zamietnutie žaloby.

18. Správnosť uvedeného záveru vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Cdo 36/2020 zo dňa 15.12.2020 (R 4/2021). V tejto súvislosti preto odvolací súd už neposudzoval to, či zasielanie upozornenia - výzvy zo dňa 20.02.2017 bolo právne účinné, nakoľko to pre rozhodnutie v merite veci je nadbytočné.

19. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

20. Správnemu rozhodnutiu vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách prvoinštančného konania. Tu odvolací súd poukazuje na to, že napriek tomu, že v priebehu prvoinštančného konania došlo zo strany žalobcu k čiastočnému späťvzatiu žaloby z dôvodu čiastočnej úhrady dlžnej sumy žalovanou, t.j. v uvedenej časti mal byť úspešný žalobca, súd prvej inštancie správne priznal žalovanej plnú náhradu trov prvoinštančného konania, a to pre neplatné postúpenie pohľadávky medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom, a teda správne neprihliadal na čiastočnú úspešnosť žalobcu v tejto časti.

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p., tak že úspešnej žalovanej v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 C.s.p..

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).